

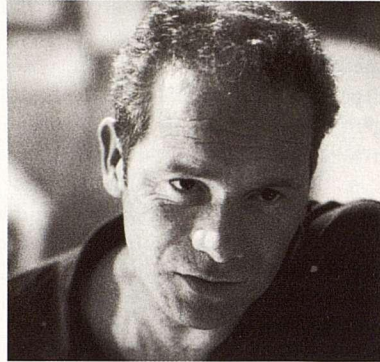
J. C. Romaguera

DE TODO CORAZÓN

(A la place du coeur) de Robert Guédiguian

Després de l'excel·lent rebuda de la seva anterior pel·lícula, *Marius et Jeannette*, sembla que podem gaudir de l'obra d'aquest marsellès, que com Loach, podem situar dins l'estètica del realisme crític, però en aquest cas més lligat als valors i les actituds dels personatges cap a la denúncia de les condicions del sistema que realitza el britànic. Així doncs, Guédiguian ens proposa un conte, una senzilla història d'amor dins un ambient obrer i proletari, on els personatges sofreixen per la seva condició d'exclusos de la societat. La depuració i fluidesa narratives són rellevants a l'hora de crear una conscienciació social en l'espectador sobre la situació d'aquesta classe social, no tan sols en la ciutat francesa sinó a la resta del món, perquè l'habilitat de Guédiguian és la de desmarcar-se del localisme i fer general el seu discurs; discurs contundent i directe però que no es recrea en la marginació, ni ho fa mitjançant l'estil documental sinó que ho fa demostrant una fidelitat absoluta cap als seus personatges i plantejant amb sutilesa els problemes racial, de l'atur, etc. *A la place du coeur* és un cant a la solidaritat i a l'esperança d'uns personatges que almenys poden presumir de tenir dignitat. Seria injust no recordar les meravelloses interpretacions.

Valoració: 4

MY NAME IS JOE

(Mi nombre es Joe) de Ken Loach

És d'agrair que el realitzador britànic abandoni el seu periple internacional i torni al terreny que millor domina com és el del realisme social. Loach abraça de nou als seus personatges preferits i més aconseguits, aquells abandonats per la societat, marginats per unes circumstàncies i unes condicions que tan sols els hi permeten tenir un nom, com encertadament reflecteix el títol, i gairebé res més. El discurs del director de *Hidden Agenda* i *Riff-Raff* es repeteix i a la temàtica no aporta res de nou, però en aquest cas es desvia lleugerament per tantejar superficialment amb el melodrama, encara que la intenció de Loach no és prioritzar la història d'amor sinó tan sols buscar un suport argumental per la seva visió. La posada en escena del director és austera i gens recreada perquè el director confia plenament en la força dramàtica de la història i d'uns personatges ben precisats i extraordinàriament interpretats per actors com Peter Mullan o Louise Goodall.

Valoració: 4

ALICE ET MARTIN

d'André Téchiné

Quan s'acaba de veure una pel·lícula de Téchiné no hi ha res que sembli senzill ni fàcil. La complexa visió que el director aporta a la història, a través d'una narració saltejada per una sèrie de flashbacks i d'el·lipsis i per una posada en escena que conjuga la sobrietat clàssica amb ruptures en l'estil (a vegades arbitràries i d'altres adequades al to), ens demostren que Téchiné té l'habilitat de suggerir abans que no mostrar i d'intrigar a l'espectador de tal manera que aquest es deixi portar pels personatges i s'interrogui, de manera continua sobre ells. La història d'amor entre Alice i Martin descobreix, amb calculada progressió, els nombrosos vértex que configuren la psicologia humana i en conseqüència les relacions d'uns amb d'altres. La primera hora és del millor cinema que itimament s'ha pogut veure a les pantalles, encara que, tal volta, després, la pel·lícula decaigui una mica per les excessives línies d'acció obertes. Destacar, finalment, la interpretació realitzada pels actors, en un registre diferent al del film comentat abans, que saben transmetre el romanticisme latent que requereix aquesta pel·lícula de sentiments desgarradors i passions incontrolables.

Valoració: 3

